skuffet de Forventninger, man stillede til den. Regeringens første Punkt paa sit Program, da den traadte frem, var Indførelsen af almindelig kommunal Valgret, men vi have ikke set noget til denne senere, vi have hørt den højtærede Konseilspræsident udtale, at et Forslag derom vilde komme, naar der var Mulighed for at føre det igennem, men der er ikke gjort noget Forsøg herpaa fra Regeringens Side. Dette er noget, som absolut maatte berede os en Skuffelse, idet vi maatte tro, at en Regering, som var fremgaaet af Demokratiet, af den almindelige Valgret, maatte anse det som en af sine første Opgaver, som sin Livsopgave at gennemføre den almindelige Valgret i alle de Forhold, hvor den evnede at gennemføre den. Det er imidlertid ikke sket, og der er ikke gjort noget Forsøg paa at gennemføre dette demokratiske Fremskridt.

Paa andre Punkter ere vi ogsaa blevne skuffede. Vi ere blevne skuffede derved, at vi havde ventet, at den Regering, som nu er kommen til Magten, vilde være mere lydhør over for den Nød, som er i Befolkningen, at den vilde være mere beredvillig til at læge de Saar, som den kapitalistiske Samfundsorden slaar. Jeg sigter dermed til, at vi ikke paa denne Finanslov finde nogen Bevilling til at lindre den Nød, som Arbejdsløsheden har frembragt. Det er jo en kendt Sag, at Arbejdsløsheden er stor netop nu, at vi befinde os nede i en Bølgedal, hvor Arbejdsløsheden breder sig mere og mere Dag for Dag. Der gives i vort Land i dette Øjeblik Tusinder af Mennesker, som gerne vilde arbejde, gerne vilde skaffe sig Erhverv for at kunne forsørge deres Familier, men trods baade Arbejdsvillie og Arbejdsdygtighed ikke ere i Stand til at finde Arbejde paa Grund af de Konjunkturer, der herske i Øjeblikket. Det har skuffet vore Forventninger, at Regeringen ikke har været lydhør over for dette, at der ikke paa Finansloven og ikke ved Forhandlingerne i Rigsdagen har vist sig nogen Tendens til at komme dette Krav i Møde, der er rejst fra Arbejdernes Side, og saaledes kunde man vel nævne mangt og meget, hvor vi efter vort Syn med Berettigelse ere blevne noget skuffede.

Men, som sagt, denne Regering er udgaaet fra den almindelige Valgret, er jo den første parlamentariske Regering, vi have haft i mange, mange Aar, og som saadan staar den jo stadig for os, der have Flertalsstyret paa vort Program, og det stiller sig derfor saaledes, at hvis der sker Forsøg paa at føre os tilbage til det Mindretalsregimente, som vi med fælles Hjælp have slaaet ned, vil man atter finde os forrest i Kampen. Men uagtet man saaledes anerkender denne Regerings Bestaaen som berettiget efter de nuværende Forhold, er den alligevel langt fra at være saadan, som vi kunde ønske den. Der er jo en Væsensforskel, som skiller os, Socialdemokratiet, fra de øvrige Partier. Den bunder i vort afvigende Syn paa Samfundsforholdene, og Finansloven bærer ogsaa Vidne om, at den kapitalistiske Stat er den, der raader i Øjeblikket, og Finansloven er for os kun den kapitalistiske Stats Husholdningsbudget. Men et saadant se vi os ikke i Stand til at stemme for.

Som sagt, man leder forgæves efter Bevillinger til at lindre den Nød, som netop i Aar burde lindres, men samtidig finder man store Udgifter til Formaal, som vi ere principielle Modstandere af. Man finder paa denne Finanslov en Udgift til Militarismen paa henved 20 Mill. Kr. Denne Udgift er ikke alene skadelig, men uforsvarlig, naar henses til, at vort Budget giver et Underskud, som af den ærede Ordfører oplyst, af henved 5 Mill. Kr. Under disse Omstændigheder er det for meget eller, rettere sagt, fra vort Synspunkt finde vi det overflødigt i det hele at ofre disse 20 Mill. Kr. Den ærede Ordfører talte om, at vi skulde tage Reb i Sejlene og spare, og jeg kan give ham ganske Ret deri. Han udtalte, at vi skulde renoncere paa at stille Fordringer til Statskassen. Jeg vil meget henstille til den ærede Ordfører at rette denne Opfordring direkte til den ærede Krigsminister, der Aar efter Aar kommer med større Fordringer til Statskassen. Den ærede Ordfører talte om, at man kunde spare paa Jernbaneanlægene, maaske ogsaa lidt ved Banernes Administration. Han ankede over og var ikke langt fra at bebrejde Afholdelsen af disse sølle 4,000 Kr. til Afholdsfolkene. Alt dette er kun Smaating. Vor Kræftskade er efter vor Opfattelse Militarismen og de store Udgifter dertil, og der vilde være nogen Mening i det, naar den ærede Ordfører rettede sin Opfordring til den ærede Krigsminister og bad denne renoncere paa det Omraade. Vi stillede ved anden Behandling et Forslag om at spare 5 Mill. Kr. paa Militærvæsenet, der vilde endda være ca. 15 Mill. Kr. til Rest til disse Formaal, og det vilde vistnok for en nøgtern Betragtning vise sig tilstrækkeligt for et lille Land som Danmark.

Vi ville ikke stemme for denne Fi-